

Sygn. akt III AUa 594/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Sędziowie: SA Beata Michalska

del. SO Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lutego 2015 r. w Ł.

sprawy Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt: V U 3/14,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 594/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołanie Z. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 19.06.2013 r., którą to decyzja organ rentowy odmówił odwołującemu Z. G. prawa do emerytury wskazując, że nie wykazał 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach oraz nie wykazał 25 lat zatrudnienia.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Odwołujący urodził się dnia (...) Na dzień 01.01.1999 r. udowodnił okres zatrudnienia w wymiarze 23 lata, 1 miesiąc i 22 dni. Organ rentowy uznał odwołującemu okres pracy w szczególnych warunkach od 01.01.1981 r. do 22.06.1986 r., od 14.09.1988 r. do 29.11.1997 r., od 13.07.1998 r. do 29.09.1998 r. i od 18.10.1998 r. do 07.11.1998 r. w łącznym wymiarze 14 lat 5 miesięcy i 2 dni. Organ rentowy nie uznał odwołującemu okresu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01.07.1986 r. do dnia 30.06.1988 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa i Usług (...) Oddział w K. na stanowisku hartownika. Organ rentowy nie uznał także odwołującemu do ogólnego stażu pracy, okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 06.08.1969 r. do 31.08.1974 r. Odwołujący nie należy do OFE, posiadał status pracownika, obecnie pozostaje w zatrudnieniu.

W niniejszej sprawie odwołujący zmierzał do wykazania okresu pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 01.07.1986 r. do dnia 30.06.1988 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa i Usług (...) Oddział w K. na stanowisku hartownika oraz okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 06.08.1969 r. do 31.08.1974 r.

W okresie od 01.01.1981 r. do 29.11.1997 r. odwołujący zatrudniony był w Fabryce (...). W okresie zatrudnienia w tej firmie odwołujący od dnia 23.06.1986 r. do 13.09.1988 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. W tym czasie odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w K.. W świadectwie pracy z dnia 05.07.2001 r. wskazano stanowisko odwołującego – hartownik. W dniu 26.07.2013 r. firma (...) S.A poprzednio Przedsiębiorstwo (...) Oddział w K. wystawiła odwołującemu świadectwo pracy w szczególnych warunkach. Wskazano okres od 01.07.1986 r. do 30.06.1988 r., stanowisko hartownik- obsługa pieców grzewczych i obróbka cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami na wydzielach, w których wykonywane są prace wymienione w wykazie. Powołano Wykaz A Dział III poz. 67 punkt 7 załącznika do Zarządzenia Nr 9 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 01.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę. Stanowisko hartownika wynika z treści podania o pracę, świadectwa lekarskiego z dnia 09.06.1986 r., informacji o pracowniku, umowy o pracę z dnia 24.06.1986 r. i aneksów do niej z dnia 01.11.1986 r., 01.01.1987 r., 16.07.1987 r., 18.01.1988 r., informacji o pracy zawodowej na kontrakcie – hartownik- praca na oczyszczarkach przy obróbce cieplnej w okresie od 01.07.1986 r. do 30.06.1988 r., rozliczeniu po pracy na budowie eksportowej, świadectwa pracy z dnia 05.07.1988 r., karty obiegowej zmiany z dnia 05.07.1988 r., świadectwa pracy z dnia 05.07.2001 r.

Odwołujący wykonywał pracę hartownika na budowie na W. w okresie od 01.07.1986 r. do 30.06.1988 r. Praca ta polegała na obsłudze pieców grzewczych. Były to piece przemysłowe, grzewcze, tunelowe, gdzie wytapiana było kilka ton stali.

Rodzice odwołującego W. G. i E. G., urodzeni w (...) r. i (...) r.. E. G. pracował zawodowo na kolei. Małżonkowie G. posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 2,35 ha, uprawiali zboża, ziemniaki, buraki. Była także łąka. Hodowano inwentarz; jedną lub dwie krowy, kilka sztuk trzody chlewnej, drób. Gospodarstwo w 1986 r. przeszło na własność Z. G.. Małżonkowie G. mieli dwoje dzieci: M. urodzoną w (...)r. i Z. w (...) r. M. po ukończeniu szkoły podstawowej w 1964 r. uczyła się w liceum pedagogicznym w O. i następnie pracowała jako nauczyciel. W 1974 r. M. wyszła za mąż. Ojciec odwołującego E. G. miał mieszkanie służbowe w O.. W tym mieszkaniu mieszkał. Odwiedzał dzieci w K.. Gdy M. uczyła się w szkole ponadpodstawowej w O. mieszkała w mieszkaniu ojca. Odwołujący zameldowany był do 1966r. w K., a w okresie od 1966 r. do 1980 r. w O. w mieszkaniu ojca. Między O. a K. jest odległość 65km.

Odwołujący po ukończeniu szkoły podstawowej w 1968 r. nie uczył się. Odwołujący 16 lat skończył w dniu (...)r. W tym czasie mieszkał w domu i pracował w gospodarstwie rolnym rodziców. W okresie od 19.01.1970 r. do 14.06.1974 r. odwołujący uczęszczał do Technikum Mechanicznego w O.. Uczył się w zawodzie technik mechanik obróbki cieplnej. W tym czasie mieszkał w O. w mieszkaniu służbowym ojca. Odwołujący pomagał matce w pracy w gospodarstwie rolnym w wolnych chwilach: w wakacje: około 2 tygodnie trwały żniwa, około 2 tygodnie trwały prace przy wykopkach, po tygodniu 2 razy w roku trwały sianokosy.

Odwołujący nie wykonywał stałej codziennej pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 19.01.1970 r. do 14.06.1974 r. Pracę odwołującego w gospodarstwie rolnym określić należy jako stałą od ukończenia 16 lat – od (...)r. do 18.01.1970 r.- do rozpoczęcia nauki w szkole ponadpodstawowej.

Sąd odmówił wiary zeznaniom odwołującego i świadków S. W. i J. C. w części stwierdzającej, iż odwołujący wykonywał stałą codzienną pracę w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie uczęszczania do szkoły ponadpodstawowej dziennej w O. i tam był zameldowany. Świadek W. zeznał jedynie, iż widywał odwołującego gdy pomagał matce w pracy w gospodarstwie rolnym, nie potrafił jednakże wskazać czasokresu ani powiązać swoich obserwacji z okresem nauki odwołującego. Świadek C. także stwierdziła, iż widywała odwołującego przy pracy w gospodarstwie rolnym. Świadek nie miała wiedzy o nauce odwołującego po szkole ponadpodstawowej, nie potrafiła określić kiedy odwołujący

mieszkał u ojca w O.. Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia odwołującego, iż w okresie kiedy uczył się w szkole ponadpodstawowej, był zameldowany w mieszkaniu ojca w O., ale mieszkał w K., a ojciec mieszkał w O. i woził odwołującego codziennie z K. (...) do O. z uwagi na naukę w szkole, uznając, iż zeznania w tym zakresie są nielogiczne.

Jako praca w szczególnych warunkach wymieniona została w wykazie A Dział III poz. 67 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 08.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, obsługa pieców grzewczych i obróbka cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie.

Sąd uwzględniając wyniki postępowania dowodowego uznał za udowodnione, iż odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach w charakterze hartownika w okresie od 01.07.1986 r. do 30.06.1988 r., a zatem wykazał okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przywołał przy tym treść rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 08.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykaz A dział III poz. 67 gdzie jako praca w szczególnych warunkach wymieniona została obsługa pieców grzewczych i obróbka cieplna, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący nie wykazał natomiast 25 lat zatrudnienia na dzień 01.01.1999 r. Sąd Okręgowy powołał się na treść art. 10 wyżej powołanej ustawy stwierdzając, że zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego podlega jedynie okres pracy w gospodarstwie rolnym od 30.04.1969 r. do 18.01.1970 r., co w sumie daje ubezpieczonemu na dzień 01.01.1999 r. staż pracy wynoszący 23 lata 10 miesięcy i 10 dni. Sąd Okręgowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy okresu od 19.01.1970 r. do 14.06.1974 r. wskazując, że w ustalonych okolicznościach sprawy praca ta nie mogła mieć charakteru stałej codziennej pracy w gospodarstwie rolnym w rozmiarze co najmniej 4 godzin. W odniesieniu do wykonywania pracy w okresie wakacyjnym, Sąd uznał także, iż praca ta nie może nosić charakteru stałej pracy, codziennej, uzasadniającej traktowanie jej jako okresu uzupełniającego wpływającego na staż emerytalny.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy wskazując na treść art. 32 i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją wnioskodawca zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227) poprzez ustalenie, że odwołujący nie udowodnił 25 letniego okresu zatrudnienia uprawniającego do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach,

- naruszenie art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, to jest załączonego do odwołania dokumentu urzędowego - poświadczenia zameldowania wydanego przez Urząd Miasta i Gminy M. w dniu 17.07.2013, z którego wynika, że odwołujący - mimo iż w okresie od 01.05.1969 roku do 31.08.1974 zameldowany był w O. to faktycznie zamieszkiwał w tym okresie w K. pod numerem (...),

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. wskutek przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie ustaleń nie mających faktycznego uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym tj. ustalenie wbrew dowodom w postaci zeznań świadków J. C. i S. W. i wyjaśnieniom odwołującego, że nie wykonywał on stałej codziennej pracy w gospodarstwie rolnym swojej matki W. G. w okresie od 19.01.1970 do 14.06.1974 roku.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku przez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnej oceny prawnej, które Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ich powielania

Zgodnie z treścią art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie - wobec niekwestionowanych w apelacji ustaleń Sądu I instancji, w przedmiocie wykonywania przez wnioskodawcę w okresie jego zatrudnienia pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat, w tym w okresie od dnia 01.07.1986 r. do dnia 30.06.1988 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa i Usług (...) Oddział w K. na stanowisku hartownika, jest jedynie nie zaliczenie do ogólnego stażu pracy okresu pracy wnioskodawcy od 19.01.1970 r. do 14.06.1974 r. w gospodarstwie rolnym rodziców.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego uprawnia do stwierdzenia, że ubezpieczony nie wykazał wymaganego 25 letniego ogólnego stażu pracy.

Sąd Okręgowy przyjął, że przy zaliczeniu wnioskodawcy pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 30.04.1969 r. do 18.01.1970 r., wnioskodawca legitymuje się stażem pracy w wymiarze 23 lat 10 miesięcy i 10 dni. Uznał jednocześnie, iż brak jest podstaw do zaliczenia okresu przypadającego po 19.01.1970 r.

Zarzuty apelacji sprowadzają się przede wszystkim do zakwestionowaniu dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego poprzez błędne przyjęcie, że ubezpieczony w spornym okresie nie pracował w gospodarstwie rolnym. Analiza materiału dowodowego wskazuje jednak, że zarzuty te nie są zasadne, a dokonane przez Sąd Okręgowy ocena jest prawidłowa.

Przypomnienia wymaga, że przesłanka zaliczenia do okresów składkowych okresu pracy w gospodarstwie rolnym w ilości odpowiadającej co najmniej połowie pełnego wymiaru czasu pracy, wiąże się z poglądem, iż praca ta ma mieć charakter ciągły, co oznacza nastawienie ubezpieczonego na stałe świadczenie pracy w gospodarstwie rolnym (gotowość do jej świadczenia, dyspozycyjność) i odpowiadającą temu nastawieniu niezmienną możliwość skorzystania z jego pracy przez rolnika, a negatywną przesłanką staje się doraźna pomoc w wykonywaniu typowych obowiązków domowych, czy wykonywanie w gospodarstwie rolnym prac o charakterze dorywczym, okazjonalnie i w wymiarze niższym od połowy pełnego wymiaru czasu pracy. Warunek ten zachowuje aktualność, pomimo zastrzeżenia, że należy zachować daleko posuniętą ostrożność w przenoszeniu kryteriów objęcia ubezpieczeniem domowników rolnika na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników na art. 10 ust. 1 u.e.r.f.u.s. Przepis art. 10 ust. 1 pkt 3 u.e.r.f.u.s. nie jest bowiem wyraźnie adresowany do osób objętych ubezpieczeniem społecznym z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym (domowników) ani do osób zatrudnionych w gospodarstwie rolnym na podstawie umowy o pracę (pracowników); reguluje kwestie stażu emerytalnego wymaganego od innych ubezpieczonych niż rolnicy. Prawidłowa wykładnia art. 10 ust. 1 pkt 3 u.e.r.f.u.s. wymaga zatem gotowości (dyspozycyjności) do wykonywania pracy we wskazanym wyżej rozumieniu. W tym znaczeniu wykonywaniu pracy jedynie w okresach kilku czy nawet kilkunastodniowych przerw w realizacji obowiązków szkolnych z pewnością nie można natomiast przypisać cechy stałości, w związku z czym za pracę w gospodarstwie rolnym, o której mowa w powołanym przepisie, nie może

być uznana pomoc o charakterze doraźnym, wykonywana jedynie w okresach krótkich przerw i zwolnień od zajęć szkolnych (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r. I UK 17/14).

Jak ustalił Sąd Okręgowy rodzice wnioskodawcy posiadali gospodarstwo rolne o powierzchni 2,35 ha, na którym uprawiano zboża, ziemniaki, buraki, hodowano inwentarz; jedną lub dwie krowy, kilka sztuk trzody chlewnej, drób. W okresie spornym tj. od 19.01.1970 r. do 14.06.1974 r. odwołujący uczęszczał do Technikum Mechanicznego w O.. Uczył się w zawodzie technik mechanik obróbki cieplnej. W tym czasie mieszkał w O. w mieszkaniu służbowym ojca oddalonym od gospodarstwa. Odwołujący pomagał matce w pracy w gospodarstwie rolnym w wolnych chwilach: w wakacje: około 2 tygodnie trwały żniwa, około 2 tygodnie trwały prace przy wykopkach, po tygodniu 2 razy w roku trwały sianokosy.

Powyższe ustalenia nie dają podstaw do przyjęcia, że ubezpieczony pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, ponieważ w spornym okresie jego głównym zajęciem była nauka w szkole średniej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego twierdzenia wnioskodawcy, że pomimo zameldowania w O. mieszkał z matką w K. i pomagał jej w prowadzeniu gospodarstwa rolnego słusznie uznał Sąd pierwszej instancji za niewiarygodne. Przed wszystkim zeznania świadków w tym zakresie są bardzo ogólne, nie konkretyzują czasokresu stwierdzanych faktów, zasłaniając się niepamięcią. Świadkowie S. W. i J. C. wprawdzie potwierdzili, że widzieli wnioskodawcę pracującego w gospodarstwie rolnym, to jednak z uwagi na szereg nieścisłości, na które prawidłowo wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu nie mogły one stanowić podstawy do ustaleń potwierdzających pracę wnioskodawcy w gospodarstwie w spornym okresie. Zeznania te mogły natomiast zostać uwzględnione w zakresie odnoszącym się do okresu przyjętego przez Sąd tj. od 30.04.1969 r. do 18.01.1970 r., jak i ewentualnie okresu wakacji czy pracy okazjonalnej. W tym miejscu podkreślenia również wymaga, że nawet uwzględnienie okresu wakacji przypadających w spornym okresie nie uzupełniłoby wnioskodawcy brakującego okresu ubezpieczenia w wymiarze niepełnych 14 miesięcy. Poza okresami wakacji brak jest natomiast możliwości uwzględnienia innych krótkotrwałych okresów prac w gospodarstwie związanych z pracami sezonowymi, bowiem art. 10 ust. 1 pkt 3 cyt. ustawy kładzie nacisk na stałość wykonywania pracy w gospodarstwie, a nie na jego incydentalny czy dorywczy charakter. Takiego wymogu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie spełnia praca wykonywana w okresie szkolnym, tak w całym jego okresie, jak i przy ewentualnych pracach przy zbieraniu roślin okopowych i wysiewu zboża ozimego, które to prace zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy przypadały w okresach po ok. 8 dni na przełomie września i października.

Słusznie także stwierdził Sąd orzekający, że brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca mieszkał w K. w okresie zameldowania w O.. Zauważenia wymaga, że Technikum Mechaniczne w O. oddalone jest od K. o 65 km. W sytuacji koniecznych codziennych dojazdów do szkoły nie logicznym jest aby wnioskodawca nie mieszkał z ojcem w O. w mieszkaniu służbowym, tak jak to miało miejsc w przypadku jego siostry, tylko był codziennie dowożony. Przyjęta przez Sąd Okręgowy zatem ocena jest prawidłowa i uwzględnia wszystkie kryteria z art. 233 § 1 k.p.c.

W związku z tym zawarty w apelacji zarzut obrazy prawa procesowego w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. jest bezzasadny. Skarżący, podnosząc powyższy zarzut procesowy, nie wskazał przyczyny dyskwalifikującej ocenę Sądu Okręgowego w objętym apelacją zakresie, a w szczególności nie określił kryteriów oceny, które Sąd ten naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu apelującego odpowiada rzeczywistości, nie jest wystarczające. Konieczne jest bowiem wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 października 2012 r., I ACa 209/12, LEX nr 1223145).

Sąd Okręgowy nie naruszył ustanowionej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów. Nie przekroczył jej granic, dokonał właściwych i pełnych ustaleń faktycznych, prezentując w procesie wnioskowania

logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym rozumowanie. Nie pominął przy tym w sposób nieusprawiedliwiony żadnych dowodów, zaś zebrany materiał dowodowy ocenił w sposób kompleksowy, ustalając na jego podstawie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, a zatem wszechstronnie rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ocenił go w granicach swobody wyznaczonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Reasumując w ocenie Sądu Apelacyjnego, trafnie Sąd orzekający przyjął, iż wnioskodawca nie udowodnił, że legitymuje się 25 – letnim ogólnym okresem składkowym i nieskładkowym i tym samym nie spełnił wszystkich warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.